

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

(Του Λουιτζι Κνάου)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΑΝΤΩΝ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΟΜΠΟΛΟΓΙ

Τη συνηθισμένη του πρωινή ώρα ο άποστρατος λοχαγός έμπηξε στο συνηθισμένο του καφενείο και τράβηξε ίσα στη συνηθισμένη του άκρίτσα. Τό γκαρσόνι, ένα γκαρσόνι του παλιού καιρού με πυκνά λυδωμένα μαλλιά, έφώναζε ψαλτικά τά συνηθισμένα του.

— Ένα βαρύ γλυκόν, πολλά βαρύς νά γίνη' έναν άργιλέ γιαβίσκον' βρέξε λίγο φρέσκο.

— Όχι άργιλέ, ειπε θυμωμένα ο πελάτης.

— Άργιλές νά μένη, έφαλωθήσε τό γκαρσόνι και λοξοκοίταξε τόν άποστρατο, που ήταν σήμερα συγνεφιασμένος σάν τό Νοεμβριανό σφράνο.

Άπό τόν καιρό που ειχε θάψη τή μακαριτίτσα τή θειά-Περιάχω ο καπετάν-Γιαννάκος, ειχε άλλάξη και καφενείο, ειχε άφηση τό κεντρικό του Βαγγέλα, όπου εύρισκε άρκετά μεγάλη δδοι ευτυχίας, παιζοίτας πρέφα με κανένα συνάδεφο ή και κανέναν πολιτικό συνταξιοδόχο (ή άπομαχία άδελφώνει), και ειχε βρή καταφύγιο στο μελαγχολικό αυτό καφενείο, απέξω από τό κάστρο, στο δρόμο του νεκροταφείου: Δέν ήταν όμως και πολύ άχαρος «Ο καφενές του Σωμάκη», όπως ονομάζοιαν, από κίλιον παλιόν ιδιοκτητή του σπιτιού ήταν ευθύχωρος με μεγάλα παράθυρα, με ήλιο, μ' ένα ωμορφο πλατύ χαγιάτι από τις δύο του πλευρές, με πηγάδι φημιμένο, με δύο ριζες δενδρούλιβανο, και με έναν ψηλόν ειδικάλυττο, και άρκετίες γάστρες βασιλικό στον καιρό του. Και τώρα άκόμα τό χειμώνα ή γλίσχ δέν έλειπε από γύρω του, ο σιδηρόδρομος περνούσε δύο μέτρα μακρότερα κ' ένας άταόργανος στο κλουβί κελαιδοσε με όρεξη μεγάλη. Ο κυριώτερος συνηθιστής του καφενειού ήταν ο Άγιος Λάζαρος ο φίλος του Χριστού, γιατί εκεί καταφεύγανε όσοι γυρίζοντας από κηδεία, δέν ήθελαν γάλοουθήσουν τους λυπημένους ως τό σπίτι του; κ' εκεί πάλι έστηναν τό καρτέρι τους όσοι θέλανε νά παρουσιασθούν στο νεκροταφείο και νά συλλυπηθούν, όχι όμως νά χάσουν και όρες και νά σταλικοποδιάσουν στην έκκλησία, άκούοντας και κανένα επιμήδειον.

Άλλά και έξωμάχο, όσοι ειχαν τά κτήματά τους κατά τόν Άϊ-Λάζαρο σ'αματούσαν τό βραδάκι εκεί νά ξεκουρασθούν ή και νά κανονίσουν τους λογαριασμούς των με την έργατιά. Ο μοναχός πελάτης που δέν ειχε κανένα φανερό λόγο νά προσιμά τόν καφενέ του Σωμάκη ήταν ο καπετάν-Γιαννάκος: ίσως όμως ήθελε νά καθήται κάπως κοντύερα στη μακαριτίτσα τήν Περιάχω, ίσως νά συντελούσε στην προτιμολόγηση τόν σούη και μιά σκληρόκαρδη διαταγή του φρουραρχείου, που διαγόρευε στους άποστράτους νά φορούν τή στολή τους. Μάλιστα κάποιος νεαρός άντισηταγματάρχης που ήταν

προσωρινός φρουραρχος τώρα τελευταία, τόν ειχε προσκαλέση τόν καπετάν Γιαννάκο και του ειχε χάρη παρατήρησι.

— Τι νά φρέσσω, συνταγματάρχα μου, αφού δέν έχω άλλα, από κείνα τά ντερίλινα τά καλοκαιρινά! ή νά βγω στο δρόμο με τό πουκάμισο!

Ειχε άπάντηση ο άποστρατος, με την εύλάβεια βέβαια που ειχε πάρη από τή στρατιωική του-ζωή—δη του τή ζωή—άλλά και με τό θάρρος που έχει ο άνθρωπος, όταν καταλαβαίνει ότι δέν έχει πιά νά γαση τίποτε. Μολταύτα ίσως κ' αυτή ή σκληρόκαρδη διαταγή συντελούσε στην προτιμολόγηση του, γιατί εκεί πιά ήταν σάν έξω από τή δικαιοδοσία τής άκαρδης κοινωνίας.

Ο καφές ήθε, αλλά ο άπόμαχος δέν ειπε στο γκαρσόνι τό συνηθισμένο του άστείο «όσο μωρέ τάκρυβαίνεις ταίγιά, γιά νά κατοραφώνη τά μαλλιά σου». Δέν έκάπτισε μάλιστα, και αυτό έγινε άφορη νά κουνήση τό κεφάλι του τό γκαρσόνι και κοιτάζοντας τό μάστορά του που στέκονταν στο μάγκο νά πη.

— Φτώχεις μάστορα! δύσκολα χρόνια!

Όυτε όμως κ' αυτή ή αυθάδεια κατώρθωσε νά προκαλέση τόν καπετάν Γιαννάκο.

Σέ λίγο έκαιμε κάτι πρωτοφανές, έργαλε από την τσέπη του πανταλονιού του ένα μαχρό μαύρο κομπολόγι και τό ξεκόκαζε μιά-μιά χάνδρα. Ήταν ένα από τά συνηθισμένα εκείνα πρόσταχα κομπολόγια που φκάνουν στο Άγιον Όρος, με τό μαθρο σταυρό του, αλλά χωρίς τή μαύρη μεταξωτή φροντία του.

— Καλογεράκι θά γενώ, μάστορα' ειπε πάλι τό άθεόφοβο γκαρσόνι. Ο μάστορας όμως φώναζε από τόν μπαγκό αυστρηά.

— Σκασιμός νά σέ κέψη.

Ο άπόστρατος άδιάφορος σε όλα αυτά, φαίνονταν νά ψάχνη την κάθε μιά μακρουλή χάνδρα του κομπολογίου του, όσο που σηκώθηκε και πήγε κοντά στο παράθυρο, γιά νά ψάξη σε περισσότερο φως. Ήταν ώρα που τό καφενείο δέν ειχε άλλους πελάτες, γιατί δέν ειχε γίνει καμμιά κηδεία, γιά τούτο ο άποστρατος έμενε ήσυχος στην έρσυνά του. Έβαξε μιά-μιά τις χάνδρες, όσο που έφθασε στη μέση. Τότε έπιασε μιά και την επιλοίσιασε στα δολωμένα μάτια του, γέροντας λίγο τό κεφάλι δεξιά. Υστερα την ψηλάφησε με τά δάχτυλά του, και τέλος, ριχνοντας τό κομπολόγι, στο τραπέζι, με κρότο, μαρμυροίσε.

— Αυτό ειπε, αυτό ειπε.

Παράγγειλε ένα κοπάκι, άναψε ένα τσιγάρο, ύστερα άλλο κοπάκι κ' άλλο τσιγάρο, Γύρισε τότε τό κεφάλι προς τά έξω και έμενε όρες, πολλές

ἀμέλειαν κυτάζοντας κατά τῆ Βασιλοῦσα τὰ σύννεφα ποῦ κυνηγιόνταν. Οἱ σαλπιγκταὶ γυμνάζονταν ἀπέξω, ὁ σιδηροδρομὸς ἀκούστηκε νὰ σφυρίζῃ καὶ νὰ ροχαλιῇ, μερικοὶ Ἀμπλιανέες μπήκανε καὶ βγήκανε, ἄλλοι πάλι γνωστοὶ τὸν πέρασαν ἀπέξω καὶ τὸν ἐχαίρησαν, ἀλλὰ τίποτε δὲν μπόρεσε νὰποσπάσῃ τὸν ἀπόστρατο ἀπὸ τὶς σκέψεις ποῦ τὸν ἀποροφούσαν.

«Αὐτὸ ἦταν χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία αὐτὸ νὰ σώζονταν ἀκόμα στὴ χάνδρα, ὅσο κι' ἂν τὴν εἶχαν κατατρίψει τὰ χρόνια καὶ τὸ μεταχειρίσῃμα, σοῦζονταν καθαρὰ τὰ δύο γράμματα Ι. Τ., ποῦ εἶχε ὁ ἴδιος χαραεῖς μὴ μιά μυτερὴ σουγιά πρὶν τ' ἤς τὸ δώρη. Δὲν ἦταν βέβαια στὴν τρίτῃ χάνδρα, ἀλλὰ τὴ σημαίνει! Τὸ κορόδι τὸ παλῆ, (ὁ σούτρας ἔλεγε ὁ καπετὰν Γιαννάκος) θὰ εἶχε κάποτε σπασεῖ καὶ ἡ χάνδρας θάχανε σκοραστῆ τὶς ἐμάςῃς καὶ τὶς πέρασαν ὀπως-ὀπως. Γι' αὐτὸ ἡ τρίτῃ χάνδρα βρισκονταν τώρα στὴ μέση τοῦ κομπολοῦ. Τὴ μυστήριον ἦταν αὐτὸ, τὴ σκληρὸ παιγνίδι τῆς Τύχης, νὰ τὸ εἶξῃ πάλι στὰ χεῖρα του, ὕστερα ἀπὸ δέκα τέσσαρα χρόνια! καὶ τὴ χρόνια! καὶ μὴ ποῦ τρόπο!...

Τὰ σύννεφα δὲν ἐκαθαίλειαν τώρα τὴν τρικλοφρετῆ Βασιλοῦσα, ἀλλὰ τὸν Ἀθῶνα τὸν οὐρανογιότανο. Ὁ στενὸς δρόμος ποῦ περ-

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ μέγας Ἄγγλος πολιτικὸς Γιάστων

Κι' αὐτὸς, δὲν ἦταν τότε ὁ ἴδιος ποῦ εἶνε σήμερα, ὁ ἀσημαντὸς καὶ ταπεινὸς καὶ ἀξιολύτῃτος ἀπόστρατος, ὁ καπετὰν Γιαννάκος, ποῦ ὅλο του τὸ ἐκατετανάλιζε δὲν ἔπτανα νὰ ἐπαβλήθῃ σ' ἕνα κληρονομήσιον, δὲν τὸν εἶδνε κίαν τὸ δικαστήριον νὰ φορεῖ τὴ στολὴ του φανερά καὶ ἀφορα. Ἦσαν τότε ὁ λοχαγὸς κ. Τ. Ἰωάννης, διακτικτῆς λόχου ποῦ μνηστὴ ἀκόμα ἀπὸ μπροστὶ, ἕνας κι' αὐτὸ, συντελεστῆς τῆς νίκης, ἕνα τιμημένο ὄνομα στὴ μεραρχία του.

Ἦταν μαζί μὲ τὸ Χατζῆ, ὅταν στάθηκαν ὁ-ἔροχου μπροστὰ στὸν καλόγηρο μὲ τὰ μαῖορα κομπολόγια.

— Θὰ πάρω, Χατζῆ, μιά σφραγίδα κι' ἕνα κομπολόι, νὰ τὰ πῶ τῆς γοῆς μου, τὴ φορὰ ποῦ θὰ γυρίσωμε, γιὰ νὰ πιστεῖτε πὸς τὴ θυμύμουνα.

— Καλὰ τὴ σφραγίδα, μωρὸ Γιάννο, ἄμ' τὸ κομπολόι τί θὰ τὸ κάηῃ ἡ γοῆ σου! σὸ λαμπρὸ τῆς θὰ τὸ κρεμάσω, ὅπως τὸ συνηθίζουν τώρα ἡ εἰμυλιώμενες!

— Ὁχι, μωρὸ δὲ τῆς τὸ πῶ. γὰ νὰ μετράῃ τὶς μετάνοιες ποῦ θὰ κἀνθ στὰ κονισματα γὰν τὴν ψυχὴ μου, σὰν πεθᾶνω.

— Μὴν κἀνης γρουσουζιῆς κακομοίρη, τοῦ εἶπε ὁ Χατζῆς; αὐτὸς ὄμως δὲν τὸν ἀκούσε καὶ τὸ πῆρε. «Ἐνα πᾶρμα ποῦ εἶχε τὸ σταυρὸ ἀπάνου μου, μποροῦσε ποτε νὰ γινε γρουσουζικό;»

Καὶ νὰ, ποῦ ἦταν, γατὶ, ἀπὸ τότε ποῦ τὰπᾶσε σὸ χεῖρ του, προκοπῆ δὲν εἶχε ἰδεῖ ὁ λοχαγὸς Ἰωάννης Τ.

Ὁ Χατζῆς, ποῦ ἦταν κι' αὐτὸς «ἕξ ἀποστρατείας» μονιμοποιήθηκε καὶ προβιβάστηκε καὶ κίαν τότε τώρα διοικητῆς συντάγματος. Χαλδὰ τὸν δὲν τὸν φθονούσε; ἦταν βέβαια τυχερὸ του τὸ Χατζῆ νὰ τραυματισθῇ, γλῆγορα-γλῆγορα μάλιστα στὴ μάχη τῶν Γεντισῶν. Ἔτσι, ἔχι μόνον ἐξαπαθῆσε τὴν ὀριστικὴ του ἀνάκληση, ἀλλὰ καὶ γλῆτωσε, σχ-δὸν δόλοληρες, δύο ἐκστρατείες; καὶ χωρὶς κἀν νὰ σημαδευτῇ, γιὰτὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ βᾶσανα βέβαια, τὸ γλῆτωσε τὸ μᾶτι του. Καὶ κίαν μὴ νοσοκομεία, κίαν μὴ ἀναρωσιζέσθαι ἀδείες δὲν εἶχε γυρίσει παρὰ σὸ τέλος τοῦ Βουλγαρικου πολέμου, δύο μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴ μάχη τῆς Τζουμαγᾶς. Ἐνῶ αὐτὸς, ὁ καπετὰν Γιαννάκος, χωρὶς νὰποφύγῃ κανέναν κόπο καὶ κανέναν κίνδυνον κόντεψε λίγο ὕστερα νὰ πεθᾶνῃ—ἀπὸ τί; μωρὸ εἶσαι Θεὸς!—ἀπὸ φέγγους σὰν νάτανε γφῆρος καὶ νὰ μᾶςε ἀβδέλλες σὸ βάλτο. Ὑστερα λέει, μὴν πιστεῖτε στὴ γρουσουζιά!

Μιά νύχτα εἶχε κοιμηθῆ στὴν τοπὴ τῆς πλοῦζας του τὸ μαῖορο κομπολόγι κι' ὡς τὴν αὐτῆ ἔκαμε τὸ θαῦμα του. Χωρὶς κανένα φανερὸ λόγο, τὸ σύνταγμα του ἔλαβε διαταγὴ νὰ μετασταθμεύσῃ στὴ Μῆνη τοῦ Ἄξινο. Πολλὰ εἶπαν τότε πὸς πᾶς, ἂν καὶ εἶχε κλειστὴ ἡ εἰρήνη τῆς Βουλγαρίας, θὰ κἀνε πάλι πόλεμο, μὲ τὴν Τουρκία αὐτὴ τὴ φορὰ, γιὰτὶ οἱ Νεότουρκοι ποῦ κυβερνοῦσαν τότε,

θέλανε νὰ μᾶς πάρουν πίσω τὰ νησιά καὶ σχεδὸν καὶ τὴ Θεσσαλονικὴ μὲ τὶς ἀπαρτήσεις ποῦ εἶχαν γιὰ τὰ βασιλοῦσικα, λέει. Τίποτε δὲν εἶνε ἀπὸ αὐτὰ τὸ μόνον ποῦ εἶνε ἦταν οἷ, ὕστερα ἀπὸ δύο-τρεις ἡμέρες, ἐκεῖ στὸν καταυλισμὸ, τὸν ἔπασε τὸν καπετὰν Γιαννάκο τὸ πρῶτο ἰγνὸ, καὶ ὕστερα ἡ πρώτη θέρμη. Δὲν ἔδωκε σημασία ἀπὸ θέρμη δὲν πεθαίνει ὁ ἀνθρώπος, καὶ μάλιστα ἕνα τέτοιο κόκκαλο γερό; μὴ δῶσι κινινοῦ δυνατὴ κι' αἰ καλά σου. Ἄλλὰ ποῦ! ἡ μᾶ θέρμη κοντὰ στὴν ἄλλη, ὅσο ποῦ ἦθε καὶ τὸ χειρότερο, ἡ αἱματωρία; τὸν ἔστειλαν σὸ θεραπευτήριον τοῦ Φοδολεῖου. Τὴ μαῖορο θεραπευτήριον! σὰν νάτανε καὶ στὴ σκηνῆ του. Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες—χωρὶς νὰ ἰδῇ καλύτερο, τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα φορητὸ ἀν-σὸκίνητο καὶ τὸν ἔστειλαν σὸ νοσοκομείον τῆς Θεσσαλονικῆς. Ὅσο κι' ἂν ἦταν ἀνταρλωμένος ἀπὸ τὸν πυρετὸ ὁ καπετὰν Γιαννάκος, τοῦ φάνηκε πὸς ἔμπαινε σὸ παλάτι. Ταβάνια, ἀσπρὸι τοῖχοι, ἀσπρα κρεβάτια, ἀσπρες γυναικες. Γυναικες καὶ μιά φορὰ! Ἄμ' τί; σὰν κείνες τῆς ἀρκουδοβουλγᾶς, ποῦ φορούσαν ἀπάνου ἀπ' τὰ παληφοῦστανά τους τὰ χονδρὸσαλβάρια τῶν ἀνδρῶν τους, καὶ ζύμωναν μὲ τὰ βρομοῦσῃμα τους τὴ γοῖδια οὐρουῖν, καὶ τὴν κολλούσαν στὸν στήν γιὰ νὰ τὸν κἀνον τὸ χεῖμα! Τούτες φερεγγύησαν σὰν πεοστρατῆρια μέσα σὸν θάλαμο μοσχομυρισμένες καὶ γλυκολοῦσῃμα. Χολὰδι τους καὶ νὰ πεθᾶν κανένας στὰ χεῖρα τους. Καθήμεν Περμάχο, μὴ βαρυνκοῦσῃς ἀπὸ τὸν τάφο σου. Τώρα πέρασαν αὐτὰ; καὶ τοῦτο μοναχὰ τὸ γρουσουζικό τὸ κομπολόγι μᾶς τὰ θυμῆς.

Ἀρρωστοὶ λυγροστοὶ ἦταν σὸν θάλαμο, δύο-τρεις πληγωμένοι καὶ ἄλλοι τόσο παθολογικοί. Ἐπειδὴ ὅλοι ἦταν σὲ ἀνάρωστοι ποῦ εἶχαν βάλει δλοῦς μαζί. Κι' ἂν ἔβγανε δὸν σακάτῃδες, ποῦ εἶχαν πληγωθεῖ ὁ ἕνας μὲ τὸ δεξὶ του χεῖρ, κι' ὁ ἄλλος μὲ τὸ μισὸ ἄριστερό ποδᾶτι του, οἱ ἄλλοι ὅλοι εἶχαν ἀτελειωτὰ κέφια γιὰ κουβέντα, γιὰ χωριά, ἀκόμα καὶ γιὰ τραγοῦδια, ὅταν δὲν περῖμαν τὸν ἀρχιτῆρ ἢ τὴν «Κυρία». Κι' ὁ καπετὰν Γιαννάκος ὄμως δὲν ἀδρῃσε νὰ ξεφυρῇ τὸν κίνδυνον. Τὴ θὰ θέλει παιδί μου! οἱ μεγάλοι γυαροὶ πάντα κἀν ἔξουον! μοποῖε δὲ νάτανε κι' ἀπὸ τὴ μεγάλη περποῖσιον ποῦ γλῆτωσε. Γιατὶ ἀπὸ περποῖσιον, ἀ ἰ νὰ μὴν τῆς βαζύνῃ τῆς μακαρίτισσας ἐκεῖ ποῦ βρισκεται, αὐτὴ στὴν ἀ ἰθῆεια καὶ μεῖς σὸ πῆμα, ὅτε καὶ ἡ ἴδια νὰ παραστέκονταν ἀπάνου ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὁ-λες, δὲν σοῦ λέω, δὲν ἐκοῖταζαν στὰ μάτια. Μὰ ἀπὸ ὅλες παραπάνου ἐκεῖν.

Τὴ παρῆθεν ὄνομα ποῦ εἶχε! Τὴν φωνάζαν Γεθσημανῆ; κι' αὐτὴ ἀκούγε. Ἦταν ὡς εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ψηλὴ καὶ μὲ μέση λυγρὴ, ἀλλὰ στήθια πλούσια. Ἀσπρὴ κάτασῃση σὰν τὴν κατακάθῃρη ποδιὰ τῆς καὶ τὴ λυμπερὴ τῆς σκούφια. Τὸ πρόσωπὸ τῆς ἦταν μακροῦλό κι' ἀδύνατο, ἀλλὰ τόσο κονικοῦ! Ἡ ἐπιδεξιότητα τῆς σὰν τὸ κᾶννο ποῦ πρωτοαντικῆ; δύο μάτια γαλάζια σὰν τὴ θάλασσα. Κἀνι μαλλιά καστανὰ σὰν τὸ μετᾶς τοῦ καλαμπόκιου.

Καὶ πόσο σβέλτη, ἀκούραστη, πρόθυμη, ὑπομονητικῆ, γλυκομιλητῆ! «Ἀδελφὴ Γεθσημανῆ! ἀπὸ δῶ οἱ ἄρρωστοι, ἀδελφὴ Γεθσημανῆ! ἀπὸ κεί οἱ γυαροὶ. Ὅλα σ' αὐτῆ, κι' αὐτὴ ὅλα νὰ τὰ βγάλλει. Καὶ πάντα κλεισμένη ἔχει μέσα; καὶ γιὰ δλοῦς τὸ ἴδιο καλή-Οὔτε νὰ βγῇ ἔξω ζητούσε, ὅπου ὁ κόσμος γαλοῦσε ἀπὸ τὰ πανηγύδια, ὅτε καμμιά προτίμησιον εἶδεχε γιὰ κανένα, ὅπως ἔβαναν ἢ ἄλλες, ποῦ εἶχε κἀθε μᾶ καὶ τὸν εἰνούσιμὸ τῆς, πάντα ἀπὸ τοῦς νέους καὶ τοῦς καλοκαμωμένους. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σχορῆσῃ, μὴ αὐτῆς δὲν εἶχαν πᾶς γιὰ νοσοκόμες, αὐτῆς πῆγαναν γιὰ παιδοῦσια. Καὶ ὕστερα, πὸς αὐτῆ ἡ γυναικα νὰ εἶξῃ ἀδύναμα σ' αὐτὸν τὸ γεροντότερο καὶ τὸν πὸ κατεφρονημένον ποῦ δὲν ἦταν κἀν μόνιμος ἡ τραυματίας! Τώρα βέβαια τοῦ φαίνονταν αὐτὸ σὰν παραῖθι κι' ὡς τὰ χρεῖς ἀκόμα, πρὶν ἐναπαθεῖ στὰ χεῖρα του αὐτὸ τὸ γρουσουζικό, δὲν τὰ θυμόντανε σχεδὸν. Καὶ ὄμως εἶτα ἦταν. Ἡ Γεθσημανῆ—βασίλειος ὁ ἥλιος ἐκείνη τὴν ὅρα ἕνα ἡλιοβασιλεῖμα γυνοπορᾶτικο, ποῦ μοιάεσε μὲ πανηγύρι τὸν οὐρανοῦ, λές καὶ πορτάεσε ὁ Θεὸς. Στὸ θέλωμο δὲ βρισκονταν παρὰ δύο ἄρρωστοὶ γεοφροῖμοι ποῦ μοσχομυρίωντανε αὐτὸς κι' αὐτῆ. Ἦταν ἀκόμα τόσο ἀδύνατος, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ μεταποῖσῃ τὸ χεῖρ του. Τὴν ἔκραζε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ὑστερα πῆρε μᾶ καρέκλα καὶ κάθισεν κοντὰ του. «Μὴ μιλεῖτε πολὺ ἐσῆς τὸ εἶπε, γὰ νὰ μὴν κουράζοστε». Μὰ ὅσο κι' ἂν κουράζονταν, τῆς εἶπε πὸς καὶ ἡ γυναικα του, (ἡ κίφια του μάλιστα τῆς εἶπε, γὰ νὰ μὴ τὸν πᾶρη γιὰ πρῶστουχον) εἶχε κι' αὐτὴ σπᾶνὸ ὄνομα, τὴν ἔλεγαν Ὑπερ-μάχρη.

«Ἡ συ-νεξεία σὸ προ-σεχῆς».

